

Ο Μητροπολίτης Πειραιώς για την Κυριακή της Ορθοδοξίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Στην Κυριακή της Ορθοδοξίας αναφέρεται ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ σε Ποιμαντορική του Εγκύκλιο, λέγοντας πως “είναι αφιερωμένη στον θρίαμβο της Ορθοδόξου Πίστεως και κάθε χρόνο εορτάζεται με λαμπρότητα το γεγονός του τερματισμού της εικονομαχικής έριδας που συντάραξε το Βυζάντιο για περισσότερο από έναν αιώνα”.

Ο Σεβασμιώτατος καλεί όλους αυτή την λαμπρή, όπως αναφέρει, ημέρα “ να συνειδητοποιήσουμε την ανεκτίμητη αξία της Ορθοδόξου Πίστεως και να προβληματιστούμε για την καταστροφική δράση της κακοδοξίας διότι η αληθινή Πίστη είναι συνώνυμη με την σωτηρία και η αίρεση με την απώλειά της”.

Η Ποιμαντορική Εγκύκλιος

Τέκνα μου αγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία ὄρισε ἡ Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν νά ἀποκαλεῖται Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, νά εἶναι ἀφιερωμένη στό θρίαμβο τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καί νά ἐορτάζεται μέ κάθε λαμπρότητα τό μεγάλο γεγονός τοῦ τερματισμοῦ τῆς φοβερῆς εἰκονομαχικῆς ἔριδας (726-843), ἡ ὁποία συντάραξε τό Βυζάντιο γιά περισσότερο ἀπό ἕναν αἰῶνα καί ὑπέβαλλε τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σέ σοβαρή δοκιμασία.

Δυσσεβεῖς κοσμικοὶ ἄρχοντες, ἔχοντας δαιμονικό φρόνημα καί ἐπηρεασμένοι ἀπό τίς ἀνεικονικές ἰουδαϊκές, ἰσλαμικές καί ἄλλες αἰρετικές πλάνες καί μέ πρόσχημα κάποιες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, προσπάθησαν νά πλήξουν τήν Ἐκκλησία, προσβάλλοντας τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ὅσον ἀφορᾷ τήν τιμὴ τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων.

Δέν ἐπρόκειτο βεβαίως γιά «μεταρρυθμιστική πολιτική», ἀλλά γιά εὐθεΐα προσβολή τοῦ Χριστολογικοῦ Δόγματος, μέ τραγικές σωτηριολογικές συνέπειες. Οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες, μέ τή σύμπραξη δυσσεβῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, μεταχειρίστηκαν ἀνείπωτη βία καί ἀνηλεεῖς διώξεις στοὺς ἐμμένοντες στήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἀναδεικνύοντας μιά πλειάδα Μαρτύρων καί Ὁμολογητῶν, τῶν ὁποίων ἡ μνήμη τιμᾶται αὐτὴ τήν ἁγία ἡμέρα.

Μετά τό θάνατο τοῦ τελευταίου εἰκονομάχου αὐτοκράτορα Θεοφίλου (829-842), ἡ εὐσεβὴς Αὐγούστα καί ἁγία τῆς Ἐκκλησίας μας Θεοδώρα, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Μιχαήλ Γ΄ (842-867), ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἁγίου καί ὁμολογητῆ Μεθοδίου, συγκάλεσε Σύνοδο στήν Κωνσταντινούπολη, ἐπικυρώνοντας τίς ἀποφάσεις τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787), βάζοντας τέλος στήν εἰκονομαχική αἵρεση, ἀναστηλώνοντας ὀριστικά τίς ἅγιες Εἰκόνες στίς 4-3-843 καί στοὺς ἀνείπτους διωγμούς τῶν ὀρθοδόξων. Πρόκειται ἀναμφίβολα γιά ἕνα σημαντικό ἱστορικό γεγονός τό ὁποῖο ἄλλαξε κυριολεκτικά τή ροή τῆς ἱστορίας καί ἔφερε μιά νέα ἐποχή στήν Ἐκκλησία.

Μέ τήν παύση τῆς εἰκονομαχικῆς δίνης καί τήν ἐφαρμογή καί ἐπικράτηση τῶν ἀποφάσεων τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τήν ὁποίαν ἀνεκήρυξε ὡς Οἰκουμενική ἡ Ἀγία Ὁγδὴ Οἰκουμενική Σύνοδος τοῦ 880, διασαφηνίστηκε καί παγιώθηκε στήν Ἐκκλησία ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη, ὁλοκληρώθηκε ἡ διατύπωση τῆς δογματικῆς διδασκαλίας της, τριαδολογικό καί χριστολογικό δόγμα καί γι' αὐτό, τήν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα, πανηγυρίζουμε το θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας, τόν θρίαμβο τῆς σώζουσας ἀλήθειας.

Ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς τόνισε πώς κατά τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας «ἐορτάζεται ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον κάθε ψεύδους, ἐναντίον κάθε ἀναλήθειας, ἐναντίον κάθε αἰρέσεως, ἐναντίον κάθε ψευδοθεοῦ· νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον κάθε ψευδοῦς διδασκαλίας, ἐναντίον κάθε ψευδοῦς φιλοσοφίας, ἐπιστήμης, πολιτισμοῦ, εἰκόνας, ἁγία νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας. Καί αὐτό σημαίνει ἁγία νίκη τῆς Παναληθείας».

Ἐορτάζοντας τή λαμπρή αὐτή ἡμέρα ὀφείλουμε νά συνειδητοποιήσουμε τήν ἀνεκτίμητη ἀξία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καί νά προβληματιστοῦμε γιά τήν καταστροφική δράση τῆς κακοδοξίας διότι ἡ ἀληθινή Πίστη εἶναι συνώνυμη μέ τήν σωτηρία καί ἡ αἵρεση μέ τήν ἀπώλειά της.

Ἡ αἵρεση εἶναι τό πλέον ἐπώδυνο ἄλγος στό ἐκκλησιαστικό σῶμα, ὡς ἐφεύρημα τοῦ «ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου» (Ἰωάν.8,44), γιά πληγεῖ καί νά ἀνασταλεῖ τό σωστικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Σύμφωνα μέ τόν μακαριστό π. Ἰωάννη Ρωμανίδη ἡ αἵρεση «Καταδικάζεται, ἐπειδή σέ αὐτή δέν ὑπάρχει θεραπεία. Καί ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει θεραπεία, εἶναι ἐπικίνδυνη γιά τόν ἄνθρωπο. Οἱ Πατέρες ἔβλεπαν τήν αἵρεση ὡς ἓνα εἶδος κομπογιαννιτισμοῦ, ὅπου δέν ὑπάρχει θεραπεία».

Ὅσον ἀφορᾷ γιά τήν Ὁρθοδοξία, κατά τόν ἀείμνηστο π. Γ. Μεταλληνό «Δέν πρόκειται γιά μιά ἰδεολογία, γιά κάποιο “Κοινωνικό Σύστημα” ἢ Φιλοσοφία, γιά κάποια ἐγκόσμια Πολιτική, πού ἐπεκράτησε καί θριαμβολογεῖ γιά τή συντριβή τῶν ἀντιπάλων της. Ὁχι! Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ νέος τρόπος ζωῆς καί ὑπάρξεως, ἡ ΧΡΙΣΤΟΖΩΗ, πού εἰσήχθη στήν ἱστορία μέ τή Σάρκωση τοῦ Αἰώνιου Λόγου τοῦ Θεοῦ».

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ σωτηρία μας εἶναι συνισταμένη τῆς ἀλήθειας, τήν ὁποία ἔφερε στόν κόσμο ἡ ἔνσαρκη Ἀλήθεια, ὁ Ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἄρα ἡ ἀλήθεια, δηλαδή «τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον εἰς τόν κόσμον» (Ἰωάν.1,9), εἶναι ἔνσαρκη στό θεῖο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι κάποιο θεωρητικό σχῆμα. «ὁ Χριστός συνεκέντρωσε ὅλες τίς ἀλήθειες καί μᾶς ἔδωσε τήν Παναλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας», παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς. Κατά συνέπεια νόθευση ἢ ἀπόρριψη τῆς ἐν Χριστῷ ἀλήθειας σημαίνει προσβολή καί ἀπόρριψη τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ καί γιά τοῦτο ἔχει σωτηριολογικό χαρακτήρα.

Ἡ ἐν Χριστῷ ἀλήθεια ἐκφράζεται καί βιώνεται μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, τήν Ὁρθόδοξη, τήν μοναδική Μία, Ἀγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί οὐδέποτε ἐκτός Αὐτῆς. Μόνο μέσα σέ αὐτή τή νοητή Ἄμπελο (Ἰωάν.15,1) αὐξάνεται ὀντολογικά ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ ἐκτός αὐτῆς «ξεραίνεται» καί «εἰς πῦρ βάλλεται» (Μάτθ.7,19). Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας κυριαρχεῖ ἡ πλάνη, κεῖνται

τά σχίσματα καί οἱ αἱρέσεις, οἱ ὁποῖες εἶναι τά «ζιζάνια» πού σπέρνει οἱ διάβολος (Λούκ.8,12) γιά νά πλήξει καί νά ματαιώσει τό μοναδικό σωστικό της ἔργο.

Σύμφωνα μέ τόν Ἀπόστολο Πέτρο, ἐμφανίστηκαν στήν Ἐκκλησία ἐνωρίς «ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καί ἐν ὑμῖν ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας» (Β' Πέτρ.2,1-2), οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς «κύματα θαλάσσης ἐπαφρίζοντα» (Ἰουδ.12-13).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προειδοποίησε ὅτι «εἰσελεύσονται μετὰ τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαροῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν» (Πράξ.20,29-30). Ἡ αἵρεση εἶναι τόσο ὀλέθρια, ὥστε ὁ μέγας Ἀπόστολος ἀναγκάζεται νά ἀναθεματίσει τοὺς αἱρεσιάρχες: «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γάλ.1,9).

Τὴν αἵρεση χαρακτηρίζει ὡς «ἕτερον εὐαγγέλιον» (Γάλ.1,6), κάλπικο, δαιμονικό, καί συστήνει στοὺς χριστιανούς: «στήκετε καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἡμῶν, ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν», (Β' θέσ.2,15) καί ἐπαινεῖ ὅσους τηροῦν τὴν πίστη ἀπαραχάρακτη: «ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καί, καθὼς παρέδωκα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις κατέχετε» (Α' κορ.11,2).

Νόες ὑπερφίαλοι, μεστοὶ δαιμονικῆς ἐνέργειας, «πλήρεις παντός δόλου καί πάσης ραδιουργίας... διαστρέφοντες τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας» (Πράξ.13,10) ἐγέρθηκαν κηρύσσοντας «ἕτερον εὐαγγέλιον» (Γάλ.1,9), παρασύροντας τὰ τραγικά θύματά τους ἐκτός τῆς σωστικῆς ἀγκαλιᾶς τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι, στὸν ὀλεθρο καί τὴν καταστροφή, στὸν αἰώνιο θάνατο.

Τό φαινόμενο τῶν αἱρέσεων εἶναι ἓνα διαχρονικό πρόβλημα στήν Ἐκκλησία. Οὐδέποτε στήν δισχισιετῆ ἱστορική της πορεία ὑπῆρξε ἀνακωχή τῶν αἱρετικῶν καί ὅπως φαίνεται αὐτή ἡ κατάσταση θά συνεχιστεῖ ὡς τά ἔσχατα. Ἐβιωνῖτες, Μαρκιωνῖτες, Πατροπασχίτες, Μοναρχιανοί, Μοντανιστές, Ἐγκρατεῖτες, Νικολαῖτες, Ἀρειανιστές, Πνευματομάχοι, Νεστοριανοί, Μονοφυσῖτες, Μονοενεργεῖτες, Μονοθελῆτες, Εἰκονομάχοι, κ.α. ἀποτελοῦν τό αἱρετικό μωσαϊκό τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας.

Τόν 7ο μ.Χ. αἰῶνα ἐμφανίστηκε τό Ἰσλάμ, ὡς ἀναβίωση καί συμπίλημα τῶν ἀρχαίων τριαδολογικῶν καί χριστολογικῶν αἱρέσεων καί τοῦ προῖσλαμικοῦ παγανισμοῦ, πνίγοντας στό αἷμα τὴν Ἐκκλησία καί τὴν ἀνθρωπότητα, ὡς τά σήμερα.

Τόν 9ο αἰῶνα ἐμφανίστηκαν οἱ βάρβαροι Φράγκοι, εἰσάγοντας τὴν αἵρεση τοῦ φιλιόκβε, καταδικάζοντας τίς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (809). Τό

11ο αιώνα κατέλαβαν, δια πυρός και σιδήρου, τό ὀρθόδοξο Πατριαρχεῖο τῆς Δύσεως καί ἐπέβαλλαν τόν Παπισμό, μέ σωρεία αἰρετικῶν δοξασιῶν, ἀποκόβοντας τόν δυτικό χριστιανισμό ἀπό τόν ἐνιαῖο καί ἀδιαίρετο κορμό τῆς Ἐκκλησίας. Τόν 16ο αἷωνα ἀκολούθησε ἡ διάσπαση τοῦ Παπισμοῦ μέ τόν Προτεστάντικό κατακερματισμό, ὁ ὁποῖος ἐφεῦρε νέες πλάνες καί καταπάτησε βάνουσα τίς ἀποφάσεις τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅσον ἀφορᾷ τήν τιμή τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τῆς Θεοτόκου καί τῶν Ἀγίων.

Ἀπότοκο τῆς καταπτώσεως τοῦ αἰρετικοῦ δυτικοῦ χριστιανισμοῦ καί τῶν φρικτῶν ἐγκλημάτων του κατά τῆς ἀνθρωπότητος, ἐμφανίστηκε τόν 17ο αἷωνα τό «πνευματικό» κίνημα τοῦ λεγόμενου «Εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ», ὡς μιά ἀκόμα δαιμονική κατάσταση, μέ χαρακτηῖρα ὑλιστικό, ἀθεϊστικό καί ἀντιχριστιανικό.

Στούς σύγχρονους χαλεπούς καιρούς μας, τῆς πρωτοφανοῦς ἔκπτωσης τῶν ἀξιῶν, τοῦ ἀμοραλισμοῦ καί τῆς πνευματικῆς συγχύσεως, τό πρόβλημα τῆς κακοδοξίας ἔχει πάρει ἀνεξέλεγκτες διαστάσεις, σύμφωνα μέ πρόρρηση τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πῶς «ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἀποστήσονται τινές τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καί διδασκαλίαις δαιμονίων, ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων» (Α΄ τιμ.4,1).

Κυριαρχεῖ τό δαιμονικό πνεῦμα τῆς «Νέας Ὑδροχοϊκῆς Ἐποχῆς», μέ χαρακτηῖρα σαφῶς ἀντιχριστιανικό καί ὑφή ἀποκρυφιστική, «στεγάζοντας» χιλιάδες ὀργανώσεις σέ ὅλο τόν κόσμο καί προωθώντας τόν ἀποκρυφισμό, τή μαγεία καί τήν σατανολατρία.

Ὅλες οἱ σύγχρονες δυνάμεις τῆς κακοδοξίας, τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης στοχεύουν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ πολέμιοι τοῦ Χριστοῦ παραμερίζουν τίς διαφορές μεταξύ τους καί συνασπίζονται προκειμένου νά πλήξουν ἀπό κοινοῦ τό κῦρος τῆς Ἐκκλησίας Του. Παπικοί, Προτεστάντες ὅλων τῶν ἀποχρώσεων, ὁπαδοί τῆς ἐταιρείας Σκοπιά, Μορμόνοι, Ἀντβεντιστές, Σαηντολόγοι, ἀποκρυφιστές, νεοπαγανιστές, ἀγνωστικιστές, ἄθεοι κλπ. ἀποτελοῦν σήμερα τό πολεμικό δυναμικό ἐναντίον τῆς ἀκριβοῦς μας Ὀρθοδοξίας, ὅλοι τους «Λύκοι βαρεῖς, μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Πράξ.20,29).

Μέγα πρόβλημα ἀποτελεῖ καί ἡ εἰσβολή τῶν εἰδωλολατρικῶν Ἀνατολικῶν θρησκευμάτων καί τῶν πρακτικῶν τους στόν δυτικό κόσμο, εἰσάγοντάς τον σέ νοσηρή δαιμονική πνευματικότητα, ὅπως μέ τήν γιόγκα καί τόν διαλογισμό.

Χείριστη κακοδοξία τῆς ἐποχῆς μας, ἀπόλυτης δαιμονικῆς ὑφῆς, εἶναι καί ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία προωθεῖ τόν θρησκευτικό συγκρητισμό, ἀποδυναμώνοντας τήν αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας καί προετοιμάζοντας τήν

έφιαλτική Πανθηρσκεία τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου, ἕναν τερατώδη ἀχταρμᾶ ἀλήθειας καί ψεύδους.

Δυστυχῶς στό ἄρμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχουν δεθεῖ καί πάμπολλοι ὀρθόδοξοι, καί δεῖ ὑψηλόβαθμοι ἐκκλησιαστικοί ἄνδρες, δοξάζοντες κακόδοξες θεωρίες, ὅπως λ.χ. «ὅλες οἱ θηρσκεῖες λατρεύουν τόν ἴδιο Θεό» καί «ἀποτελοῦν ξεχωριστούς δρόμους πού ὁδηγοῦν στόν ἕνα Θεό», ἀρνούμενοι ἔτσι τήν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας καί ἐργαζόμενοι πυρετωδῶς γιά τήν «ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν», χωρίς τήν μετάνοια τῶν αἰρετικῶν, ὡς μιά ἀφύσικη συγκόλληση ἀλήθειας καί πλάνης.

Ἀγαπητοί μου, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Αὕτη τήν ἁγία ἡμέρα καλούμαστε νά προβληματιστοῦμε καί νά συνειδητοποιήσουμε πῶς σωτηρία, χωρίς τήν ἀληθινή καί ἀνόθευτη πίστη στό Χριστό, δέν ὑπάρχει, καθότι μόνον Αὐτός εἶναι τό θεμέλιο τῆς ἀπολυτρώσεώς μας, «ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ.4,12).

Ἡ σωτηρία μας συντελεῖται μόνο μέσα στήν Ἀγία Του Ἐκκλησία καί πουθενά ἄλλοῦ. Ὅχι στήν ὁποιαδήποτε αὐτοονομαζόμενη «ἐκκλησία», ἀλλά στήν μία καί μοναδική, τήν Ὄρθόδοξη, τήν ἀληθινή Μία, Ἀγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία, μέ τήν ἀπόλυτη πιστότητα στήν ἀποστολική πίστη, σέ ἀντίθεση μέ ὅ,τι αὐτοπροσδιορίζεται ὡς «ἐκκλησία», ἐκτός Αὐτῆς πού εἶναι κάλπικη. Κατά τόν ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς, «ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μόνο μία, ἀλλά καί μοναδική.

Ἐν τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξουν πολλὰ σώματα, κατὰ τόν ἴδιον τρόπον δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχουν ἐν αὐτῷ πολλές Ἐκκλησίες. Ἐν τῷ Θεάνθρωπινῳ αὐτοῦ σώματι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καί μοναδική, ὅπως ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Χριστός, εἶναι ἕνας καί μοναδικός».

Ὅφείλουμε ἐπίσης νά ἀναπέμψουμε αἴνο εὐχαριστίας στόν ἐν Τριάδι Θεό, διότι, ἐν τη ἀμέτρῳ Αὐτοῦ ἀγάπῃ καί φιλανθρωπίᾳ, μᾶς ἀπολύτρωσε ἀπό τήν δουλεία τῆς ἁμαρτίας, τή φθορά καί τό θάνατο, χαρίζοντάς μας τήν υἰοθεσία δια τοῦ Χριστοῦ (Γάλ.4,7).

Εὐδόκησε νά εἴμαστε ὀρθόδοξοι χριστιανοί, δοξάζοντες καί βιώνοντες ὀρθά καί ἀπαραχάρακτα τήν «ἅπαξ παραδοθείση τοῖς ἁγίοις» Πίστι (Ἰουδ.3), τήν ὀρθόδοξη, τήν μόνη σώζουσα, ὡς θησαυρό ἀνεκτίμητο καί ἔχουσα ἀκατανίκητη δύναμη, καθότι «αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Ἀΐωάν.5,5).

Αὕτη τήν Πίστη ὀφείλουμε νά τηρήσουμε ἀνόθευτη καί νά τήν παραδώσουμε

ἀκέραια στούς ἀπογόνους μας, ὅπως τήν παραλάβामε ἀπό τούς προγόνους μας, διότι «Αὕτη (ἐστίν) ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τήν Οἰκουμένην ἐστήριξεν»!

Νά ὑποσχεθοῦμε, τέλος, ἐνώπιον τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, πώς «Οὐκ ἀρνησόμεθά σε, φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά σοι, πατροπαράδοτον σέβας, ... ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα, εἰ δὲ καλέσοι καιρός, καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα»! (Ἰωσήφ Βρυέννιος)

Εὐχομαι ἀπὸ καρδίας ἔτη πολλὰ καὶ καρποφόρος ἡ ἀρξαμένη Ἀγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή!

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ